

SPORTERFGOED? SPORTZWERFGOED!

Het was een bijzondere dag, donderdag 16 oktober. In het Rijksmuseum vond de presentatie plaats van de *Bosatlas van het cultureel erfgoed*. Dat fraaie overzichtswerk besteedt ook aandacht aan het sporterfgoed, met een prominente plek voor het Olympisch Stadion. Maar de feestelijke bijeenkomst werd voor de aanwezige sporthistorici overschaduwd door de op handen zijnde sluiting van de Olympic Experience.

Pieter Breuker

Er is alle reden om boos te zijn over de sluiting van de Olympic Experience, een klaagzang aan te heffen, de verantwoordelijke partijen op het matje te roepen. Heeft NOC*NSF dan geen grijpstuiver voor ons Olympisch sporterfgoed over, neemt de rijksoverheid haar verantwoordelijkheid niet, zijn Rutte en Schippers er wel als ze met topsporters, in de schijnwerpers, kunnen scoren, maar zijn ze onzichtbaar als het gaat om minder spectaculaire activiteiten, en begrijpt de stad Amsterdam niet welke parel ze binnen haar gemeente heeft?

We kunnen de sluiting van de Olympic Experience in een breder kader zetten. Er bijvoorbeeld op wijzen dat het Nationaal Voetbalmuseum in Middelburg al na een paar jaar weer dicht moest gaan, dat dit blad volledig op de onbetaalde inzet van vrijwilligers drijft, dat er onder de 5.000 hoogleraren in Nederland niemand is aangesteld voor sportgeschiedenis.

Er is één troost. Er zal een moment aanbreken dat er wel geld (ook in tijden van crisis) voor het sporterfgoed en de sportgeschiedenis zal zijn, dat bestuurders zich ook buiten de aandacht van de camera's sterk zullen maken voor dit deel van de Nederlandse identiteit. De mensen die zich daar nu al voor inzetten, zullen later worden herinnerd als pioniers, als zieners. Die hebben het altijd

moeilijk.

En intussen bestaat dit blad al sinds 1997, verschijnen er talrijke serieuze sporthistorische artikelen (ook in andere tijdschriften) en boeken, krijgt sportgeschiedenis aandacht op symposia, congressen en op specialistische websites, heeft het zich een plek in de media verworven, stellen universiteiten promovendi op het nog jonge vakgebied van de sportgeschiedenis aan.

Nog even over het sporterfgoed: het kan wel goed gaan. Het Kaatsmuseum te Franeker moest sluiten toen de oude eigenaar van het gebouw afhaakte en de nieuwe een commercieel huurtarief vroeg (in één stap van 0! naar 15.000 euro per jaar). Dat was voor het museum niet op te brengen. Dankzij bijdragen van de provinciale overheid, de gemeente Franeker, en fondsen en particulieren tot een bedrag van ruim 400.000 euro kan het Kaatsmuseum een nieuw pand betrekken en volgend jaar zijn deuren heropenen.

In de rest van Nederland moeten de spelers die verantwoordelijk zijn voor hún sporterfgoed nog even ontwaaken.

